

★ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ *

ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Ἐδουάρδος Λουζερνιέ ἐφημίζετο ὡς καλλιτέχνης, τοῦ ὅποιου τὸ λαμπρὸν στάδιον γύρυνετο ὥλον.

Ἔτος ζωγράφος.
Ἐλέγει λάθη, ἐννοεῖται, τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης, εἴτα δὲ ἐπει-

στρέψας εἰς Παρισίους, καὶ ἐνόησας ὅτι «δὲν εἶχε πλέον τίποτε νῦν κάμηρα» μὲν τὰ κλασικὰ θέματα, ἀφ' ἑτέρου δὲ γνωρίζων ὅτι δὲν ἦτο πεπροκισμένος διὰ φυντασίας, ἥτις θὺ τῷ ἐπέτρεπε νὰ διακριθῇ εἰς τὸ μεσημβρινὸν φωτογραφικὸν εἶδος, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν δηλονότι τοποθεσιῶν τῶν μεσημβρινῶν μερῶν, πατριωτικῶν ἔορτῶν, ἢ γυναικῶν ἀκαλύπτων ἐν πλήρει ἡλιώ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν προσωπογραφίαν.

Προσηθάνετο ὅτι ἔμελλε νὰ διακριθῇ μεταξὺ τῶν συγχρόνων του καὶ δὲν ἤπατάτο.

Ἐν ἀρχῇ, δὲν ξέποιτας ἔχων σχέσεις, συνεκρύσθη μετὰ τῶν προηγουμένων ἥδη συναδέλφων του, ἐπὶ πολλὰ δὲ τὴν κατόπιν, ἐξέθηκεν εἰκόνας διασήμων ζωγράφων καὶ γλυπτῶν εἰς στάσεις εὑφεῖς καὶ ἀπλᾶς ἐνταυτῷ. Ἀκολούθως ἐζωγράφισε μίαν ξένην κόμησαν, ώρίμου ηλικίας καὶ ἐκατομμυριούχον, μὲ βελούδινον λευκοπόρφυρον ἔνδυμα, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκοσμημένην διὰ μαργαριτῶν, μὲ ἐν λαχωνικὸν κυνάριον παρὰ τοὺς πόδας της καὶ μὲ οἰκογενιακὰ σήματα ἐπὶ τῶν ἐν τῷ βάθει τῆς εἰκόνος σκιερῶν παραπετασμάτων. Διὰ τοῦ ἔργου δὲ τούτου ἀρκούντως ἐφημίσθη.

Ἐντὸς μικροῦ αἱ φιλόκομψοι κυρίαι, ὡς καὶ οἱ διακεκριμένοι ἄνδρες ἡσθάνθησαν ἐπιβαλλομένην ἔσυτος: τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ κληροδοτήσωσιν εἰς τὴν ἴστορίαν τὰς μορφάς των διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Ἐδουάρδου Λουζερνιέ, τοῦτο δὲ συνετέλεσεν ὅχι μόνον εἰς τὴν μεγαλητέραν αὐτοῦ ἀνάδειξιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πλουτισμὸν του.

Οὕτω, ὁ Λουζερνιέ ἡγόρασεν ἀρχαῖα ἐπιπλα, σπάνια ὅπλα, διεσκεύασε μεγαλοπρεπῶς τὸ ἐργαστήριόν του, ἥρξατο νὰ προσφέρῃ τέτοιον ἐν αὐτῷ καὶ νὰ ζῇ καθ' ὅλας τὰς νεωτεριστικὰς ἀπαιτήσεις.

* *

Καὶ ὅμως ὁ Ἐδουάρδος Λουζερνιέ δὲν ἦτο παντάπασιν εύτυχης.

Ἐν τῇ τοσσούτῳ καλῶς διερρυθμημένη ζωὴ του, τῷ ἔλειπεν...ό ἔρως, πρὸς δυστυχίαν του δὲ ἦτο καὶ ὀλγήγον δυσειδής. Ἔτος χαμηλοῦ ἀ-

ναστήματος καὶ ἰσχύος, ὀστεώδης, μὲ κεφαλὴν ὡσεὶ βυθισμένην μεταξὺ ὕμων του. Εἰς μάτην προσεπάθησεν ὁ ἀτυχῆς ν' ἀποβάλῃ διὰ διαφόρων μέσων τὴν φυσικὴν τραχύτητα τῆς κόμης καὶ γενειλόδος του. Εἶχε τὰς χεῖρας χωνδράς, τὸ βλέμμα θαρραλέον καὶ τρυφερόν, ἀλλ' ἀψυχον, ἀπλανές. Οὔτω αἱ κυρίαι, ὄσακις ἀνέφερον περὶ αὐτοῦ ἡρκοῦντο νὰ λέγωσιν «ὁ καλός μας Λουζερνιέ» μετά τινας τόνου προστατευτικῆς συμπαθείας, ἥτις κατέστρεψε τὰ δηνερά του, διότι ἦτο πολὺ δινειροπόλος οὐ προσωπογράφος εὗτος.

Ωνειροπόλεις αἰσθημά τι ἐξαιρετικόν, σχεδὸν κινδυνώδεις, πλήρεις μέθης παροδικῆς.

Πολλάκις ἀπεφάσιζε νὰ γονυπετήσῃ πρὸ σίας ἔήποτε ἐκ τῶν λαμπηρόλων ἐκείνων κυριῶν, αἰτινες, ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἐκάπινταν ὅθωμανικὰ σιγαρέττα, ἀνακεκλιμέναι επὶ του διεκάνου, ὅπως ἀναπαυθῶσιν ἐκ του κόπου εἰς ὃν ὑπεβάλλοντο ἐκ τῆς στάσεως αὐτῶν διὰ τὴν εἰκόνα των, μὲ ὅμους γυμνούς, μὲ βαρυτίμους ἐσθῆτας, ὀλισθαινόσας μέχρι του δαπέδου.

Ἄλλ' οὐδέ—στε ἀπετόλμησε τοιεῦτόν τι.

Αἱ φιλαρεσκότεραι εἶδοι εἰσῆντο μετὰ τοῦ ἀπλοῦ αὐτοῦ καλλιτέχνου. Οστις συναισθανόμενος ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει, εὐδέποτε θὰ καθίστατο ἐπικινδύνος, κατελαμβάνετο ὑπ' ἀνεκφράστου μελαγχολίας.

Εἶχε δαπανήσει σπουδαῖα ποσὰ ἵνα ἐξομοιωθῇ πρὸς τινας ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, τοὺς ὅποιους συνήντα ἐν ταῖς συναναστροφαῖς καὶ διὰ τοὺς ὅποιους αἱ γυναῖκες εἶχον βλέμματα προκλητικῶτερα, συμπαθέστερα.

Πλὴν, εἰς μάτην!

Δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὸν ἔρως ἐπὶ τῆς γῆς.

* *

Μίαν ἐσπέραν ἔφινὴν μόλις εἶχεν ἐνδυθῇ ἐν τῷ καλλωπιστηρίῳ του — καλλωπιστηρίῳ κομψῷ τὸ ὄπιον τῷ ἐστοίχισε μίαν καὶ ἡμίσειαν εἰκόνα — ὁ Λουζερνιέ ἡσθάνθη ὅτι ἡ καρδία του κατείχετο ὑπὸ βαθυτέρας ἢ ἀλλοτε μελαγχολίας. Ἐξελθὼν ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ ἀφρογμένος, παρετήρησεν ἐπὶ μικρὸν τὰς χειλιδόνας, αἰτινες ἐτερέτιζον πτερυγίζουσαι.

Αἱ χειλιδόνες ἐξηκολούθουν περιδινούμεναι ἐν τῷ θερμῷ ἀέρι — Ἐμελλε ἡδη νὰ εἰσέλθῃ, ὅπε εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς ὁδοῦ — ὁδοῦ στενῆς καὶ ἡμέρης — εἰδὲν ἐπὶ τινας ἐξώστου, ἀπέναντι τοῦ ἰδικοῦ του μίαν γυναικα δρθίαν, σκεπτομένην, καὶ θεωροῦσαν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.

Ἔτος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, λεπτή, μὲ κόμην μέλαιναν, μὲ μικροὺς καὶ θελκτικοὺς χαρακτήρας, ἀρρήτου γάριτος καὶ κομψότητος. Ο δὲ καλλιτέχνης παρετήρησεν ὅτι εἰς τοὺς δρθαλμοὺς αὐτῆς εἶχε τὸ δέλως ἰδιαίτερον.

Ἡ καρδία του Λουζερνιέ ἥρξατο πάραντα νὰ

πάλληρώς έξαν έζήτει νὰ έξέλθῃ τοῦ στήθους του, εἰς τὸ ἀλλεπάλληλα δὲ βλέψυται τὰ ὄπεια ἀπηρύθυνε πρὸς τὴν γυναικαν ἐκείνην προσεπάθησε νὰ περιλάβῃ ὅλην τὴν θερμότητα καὶ συγκίνησιν, τὴν ὄπειαν ἡσθάνθη.

Ἐλγε καλῶς ἴδη ἢ ὥνειρεύετο;

Ἡ γυνὴ ἐκείνη τῷ ἐμειδίᾳ, μειδίαμα γλυκὺ καὶ παρήγορα.

Ἐπὶ τινας στιγμὰς διέμεινον σῦτω ἀλληλοθεώρενοι· ἔπειτα ἐκείνη εἰσῆλθεν ἡρέμα. Ὁ ζωγράφος, ἀνέμενεν ὅπως ἔξέλθῃ, ἀλλ᾽ ἐκείνη δὲν ἐπανῆλθε.

Τὴν ἐπιεῦσαν ἔζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς ἐν λόγῳ κυρίᾳς, ἔμαθε δὲ ὅτι εἶναι Ἀυστριανή χήρα, πλευσιωτάτη, ἐγκατεστημένη ἀπό τινος χρόνου ἐν Παρισίοις μετὰ τῆς μητρός της.

Ἐπανειλημμένως ἐγκατέλειπε τὸ ἔργον του ὁ Λουζερνίε ἵνα ἰδῃ ἐὰν ἡ νεαρὰ γήραια εὐρίσκεται εἰς τὸ παράθυρον. Ἄλλ᾽ ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός καὶ ἡ κυρία οὐδόλως ἐφάνη.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ Λουζερνίε ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. Ὁ Ολόκληρον πρωΐαν διήλθεν ἡ χήρα ἀναγινώσκεται ἐπὶ τοῦ ἔξωστου της, ἔξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἔδρας... Καὶ ὁ Λουζερνίε ἐσκέφθη ὅτι ἀδικως περιωρίζετο τόσον πολὺ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἐνῷ ἦτο τόσον καλὰ ἐν ὑπαίθρῳ... Τί ἔξοχον ἀντίθεσιν ἀπετέλει ἡ ἔθενωδης ἐκείνη κόμη τῆς γείτονος πρὸς τὴν ρεδίνην ἐσθῆτα της!

Καὶ τὸν εἶδεν αὐθίς, τῷ ἐμειδίασεν...

Ὁ Λουζερνίε ἀνέβαλεν ὅλας τὰς προσωπογραφικάς του ἑργασίας, ὅλη δὲ ἡ ζωὴ του περιωρίσθη εἰς τὸ παράθυρον — Εἴχε προσκλωθεῖ ὅτια τὸν μῆνα Αὔγουστον εἰς Τρούβιλλην, Διέππην, εἰς Βρεττάνην, ἀλλ᾽ οὐδεμίαν πρότασιν ἀπέδειχη, ὀικοφόρους εύρων προφάσεις. Καὶ αἱ ἡμέραι καὶ ἔθεματαις παρήρχεντο.

Ἡ μέραν τινα ἐπύλημησε νὰ τὴν χαιρετήσῃ, ἐκείνη δὲ τῷ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμόν, μειδίωσα, ὡς πάντες. Ἐφαίνετο καλὴ καὶ εὐαίσθητος. Ὁ Λουζερνίε τὴν ἡγάπα ἥσθη ὡς τρελλός. Ἐσκέφθη νὰ τῇ γράψῃ, ἀλλό τι; Ἐὰν τὴν προσέβαλλε; Θὰ κατεστρέψετο ἐκ τῶν ύστερων. Οὕτω, ἐποτίμησε νὰ διαμείνῃ ἔτι ἐν τῇ ἀνεβαίνοτητι, ἥτις ἦτο τόσον γλυκεῖα δι᾽ αὐτὸν καὶ ἥτις τόσον τὴν ὑπαρξίαν του μετέβαλε. Ἐπερίμενε καρμίλιαν τυχαίαν συνάντησιν, ἀλλως τε δὲν ἐτόλμα νὰ διατεράξῃ τὰς σκέψεις της.

Ἐν τούτοις τὸ ἐργαστηρίον του ἐπληρώθη τριεῖδεσμάτων τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ γείτονος, ἡς τὴν μορφὴν ὁ Λουζερνίε ἀπετύπων ὑπὸ διαφόρους ὄψεις καὶ θέσεις, ἐκ τοῦ πλαγίου, κατὰ πρόσωπον, πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ἄνω βλέπουσαν, πάντοτε δὲ μὲ τὴν προσαίσθησιν ὅτι ἐπὶ τέλους θ' ἀπέκτα ἔνα σιωπηλὸν γυναικωνίτην εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀνήκοντα.

Τέλος πάντων ἡδύνατο καὶ ὁ Λουζερνίε ν' ἀγαπηθῇ, διότι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἡ τόσον ἀξιοπρεπής

τὴν στάσιν, πῶς ἡτο δυνατὸν νὰ γίνεται ἀντικείμενον διαρκεῦς θαυμασμοῦ, χωρὶς νὰ ἐταράχθη μικρὸν καὶ ἡ κυρδία της ἐκ τοῦ θερμοῦ ἔρωτος, τὸν ὄποιον θὰ ἐμάντευσεν ἥδη ὅτι ενέπνεε;

Καὶ ὁ ζωγράφος ἀδιαλείπτως νέα ἀνέπλαττεν ὄνειρα.

* *

Ἄπό τινων ἡμερῶν ὁ καλλιτέχνης διετέλει ἐν ἀπεριγράπτῳ γοντείᾳ. Κατὰ στιγμάς, ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς ώραίς ἀμερικανίδες ἐνυπήρχε εἰδός τι ἐνδοιασμοῦ, ωσεὶ ἐπειθύμει νὰ πράξῃ τι, συτινος ἐφορεῖτο τὸ ἀποτέλεσμα... Ὁ δὲ Λουζερνίε εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ του τὸν σύρανόν.

Τὸ ἀπόγευμα Σεπτεμβριανῆς τινος ἡμέρας εἶδεν αἰφνίς ἀνοιγμένα ὅλα τὰ παράθυρα τῆς ἀντικρυνῆς κατοικίας, ὑπηρέται δὲ διετέλεσυ εἰς ἀδιάκυπον κίνησιν.

Τί συνέθωνε; Μήπως ἀπευκτοῦν τι;

Ἄλλ᾽ ὅχι. Ἡ χήρα ἐφαίνετο ἐνδεδυμένη πρὸς ἔξοδον. . . Ἐστήσει τὰς δύο χειροκτισθόρους αὐτῆς χειρας ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ ἔξωστου. Εἴχε τὸ μούσος σεβρόδον καὶ διστακτικόν. Κατὰ τὸ σύνθησις, ὁ ζωγράφος τὴν ἐχαιρετίσειν ἐνδιαφεύγωντας. Τότε ἡ χήρα, ὡς ἐν αἰφνιδίῳ ἀποφέσει, καὶ δι᾽ ἐπιτακτικού κινήματος ἐπέδειξεν εἰς τὸν καλλιτέχνην τὴν ὁδόν, είτα δὲ βιαίως ἐξηρφανίσθη. Τὸν διέτασσεν ἀνημφιβόλως νὰ καταβῇ... ἥθελε νὰ τὸν συναντήσῃ... κάτι νὰ τῷ εἰπῇ.

Ο Λουζερνίε ἡροπασεν ἐν τάχει τὸν πῦλόν του, τὰ χειρόκτιά του, — χρονιστρέησας μάνον περὶ τὴν ἐκλογήν τῆς κομψότερας του ράθδου, καὶ πάραυτα κατήλθε τὴν κλίψακα.

Ἡ ἀμερικανής ἐξήρχετο τοῦ σίκου της. Ὁ ζωγράφος ἐπροσώργησε μετὰ δισταγμοῦ. Ποίαν στάσιν ἔπειπε νὰ λάβῃ; Ἐπρεπε νὰ τὴν πλησιάσῃ; Καὶ δὲν θὰ τὴν ἐξέθετεν; Ἄλλ᾽ ἐκείνη ἥλθε πρὸς αὐτὸν ἀποφυσιστικῶς.

Ω πόσον ἦτο ὡραιότερα ἐκ τοῦ πλησίον, ὑπὸ τῷ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ ζωηρόν.

— Κύριε... ἥρξατο.

— Κυρία, διέκοψεν ὁ Λουζερνίε, ἡ συγκίνησίς μου εἶναι τοιαύτη... Ηόσον τὰς είμαι εὐγνώμων... διότι εὐηρεστήθητε... Τὸ ἐπειθύμευ τόσον...

Ἄλλ᾽ ἔπειτα ἐνόργειν ὅτι αἱ φράσεις του θὰ ἥσαν ἀπελείωται καὶ ἐσιώπησεν ἀποθαρρυνθείς...

Ἡ νεαρὰ γήρα, ἐπανέλαβε μετὰ χαριέσσης ξενικής προσφορᾶς, συρρεμένης μεταξὺ τῶν λευκῶν μικρῶν, δίκηρη ἀμυγδάλων, ὀδόντων της.

— Γνωρίζω ὅτι αὐτὸν τὸ ὄποιον κάμων εἶναι ὀλίγον παράξενον, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ πολὺ ἐδίστασα. Ἰσως μάλιστα εὑρητε καὶ ὀλίγον ἀνάρμοστον τὸ νὰ ἔργωμαι νὰ ἀναμιγνύωμαι εἰς τὸ τοῦ βίου σας...

— "Ω!..

— Δεν θ' ἀπεφάσιζον ποτὲ νὰ πράξω τὸ τοι-

ΓΡΑΦΤΟ

M. ΠΙΕΡΡΗ.

'Ανάγλυφον Κας Ι. Η.

~~~~~

οῦτον ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ τυχόντος. Ἀλλὰ σεῖς εἶσθε ζωγράφος πεφημισμένος καὶ θαυμάζω πολὺ τὸ τάλαντόν σας. Πολλάκις ἡθέλησα γὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα, διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ, ἀπὸ τοῦ ἔξωστου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων. Ἀνέβαλλον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ὑμιλήσω. Μετ' ὀλίγον ἐγκαταλείπω τὴν Εὐρώπην καὶ μάλιστα ἥργησα πολύ. Αἱ ἀποσκευαί μου εύρισκονται ἐπὶ τῆς ἀμάξης. Ιδοὺ τί πρέπει νὰ μάθητε... Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ἀωματίου μου, τὸ ἀπέναντι τοῦ καλλωπιστηρίου σας βλέπω... σχεδὸν καθ' ἐκάστην, ἀπὸ τριῶν ἥδη μηνῶν, ὅταν ἐξέρχεσθε, τὸν ὑπηρέτην σας ὅστις καθαρίζει τὸ στόμα του μὲ τὴν φήκτραν τῶν δόδοντων σας... Μὰ δεν εἶνε τρομερὸν αὐτό; Εἰπέτε μοι; Ἐνόμισα καθήκοντα μου νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Καὶ τώρα, χαίρετε κύριε!

... Οἱ Ἐδεύαρδος Λουζερνιέ δὲν πιστεύει πλέον εἰς τὸ μειδίαμα τῶν νεαρῶν γυναικῶν, αἰτινες κατὰ τὰς ἔαρινὰς ἐσπέρας ρεμβάζουσιν ἐπὶ τῶν ἔξωστῶν.

(Jean Ricard)

Ἐν Σμύρνῃ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΗΣ

ΞΕΞΕΞΕΞ

Ξέρεις; Μοῦ τῷγραψε πῶς θὰ πεθάνω
Μὰ στριγίλα, Μάγισσα καταραμένη,
Καὶ πῶς ἀπὸ τὸ μηῆμα μον ἐπάνω
Θὲ ράβηγ ἀγρόμπε. Ιη ἀρθισμένη.

Τὸ μητρικὸ θὰ τὴ θεριέψῃ κ.λάμψα.
Θὲ ρὰ σκεπάσῃ ὄλο μον τὸ μηῆμα,
Καὶ στης ρυχτιᾶς τὸ π.λάνεμα, ἀρτάμα
Θὲ ράρχεσαι μὲ ἀ.λ.λορε ὁ κρῆμα!

Στὰ πράσινα θὰ γέργης τὰ κ.λαδιά της
Καὶ στὴ θερμῇ τοῦ ξέρου τὴν ἀγκά. Ιη·
Θὲ ἀκούῃ ἡ ψυχή μον στ' ὄρειρά της
Τηρ πνύρην τοῦ ἔρωτός σας πά. Ιη.

Θὲ ρὰ ξεπτήσω στ' ἀπειρα φι.λιά σου,
Κάποια πτοὺ τοῦ τύφου θὰ μὲ σύρῃ
Μὲ τὴ σαπίλα ὄ. Ιη μον σμά σου,
Μὲ τῶρ ρεκροῦ μαζὶν τὸ πανηγῦρι.

Μὲ τὴ γ.λεκειὰ φωτὴ θὰ ίνθυριζης
Τοὺς τόσους ὄρκους πο.λέρες σ' ἐμέρα...
Τοὺς ὄρκους ποῦ θερμὰ ρὰ μαγνητίζεις
Συνειθίσεις, τῆς Μάγισσας ω γέρνα!

«Πρώτη φορὰ ἀγάπησα, ὁ πρώτη,
Θὰ λές σκυρτά, μὲ στανδρωμέρα χέρια·
«Ορκίζομαι στὴν τόση μον τὴ ρειστη,
Στὸν οὐραρό, στὴν Ηαραγιά, στ' ἀστέρια!»

«Τὸ ξέρω, δὲν θὰ βρίσκεται κανένας
Πάρον στὴ γῆ γὰρ ρὰ σὲ μαρτυρήσῃ,
Κάποια πτοὺ θὰ πῆ καὶ ἔρας-ἔρας
Ἄπ' τοὺς ρεκρούς στὸ χῶμα θὰ γυρίσῃ.

Θὰ μὲ θωρῆς μὲ μάτια φι.λογισμέρα
Ἀκίνητος ρὰ στέκωμαι μποστά σου,
Καὶ τοῦ δεντροῦ τὰ ἀρθη ἔρα-ἔρα
Θὰ πέφτουν στὰ μα.λ.λιά κι' ὄλιγρα σου.

Θὰ σκούζεις ἡ κονκονβάγια ἐκεῖ πέρα.
Πυκνὸ μὲ μᾶς σκοτάδι θὲ ρὰ πέσῃ
Καὶ στοῦ βορρᾶ τὸν ἀγριο ἀγέρα
Κ' οἱ δύο θὰ κυ.λισθοῦμε ἀπ' τὴ μέση.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν μυστικὴ τρομάρα
Καρεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ ρὰ σὲ σώσῃ
Θάρηθη ποτάμι ἀγριο μ' ἀντάρα
Μακρονὰ σὲ ξέρνη γῆ ρὰ μᾶς ἐρώσῃ.

Κ' ἔρα πρωὶ στὸ ἔρημο ἀκρογύλι
Τοῖα κορμὰ θὰ βροῦντε ξαπ.λωμέρα,
Τοῖα ρὰ γέροη στ' ἀ.λ.λον τὴν ἀγκά. Ιη
Τὸ τρίτο στὰ ρερὰ τὰ βουρκωμέρα.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΒΕΝΕΤΑΣ

